

ÜNİVERSİTELERİMİZDE ANADİLİ ÖĞRETİMİNE İLİŞKİN SORUNLAR

Mine MENGİ*

Anadiliyle ilgili bilgi ve becerilerin ortaöğretimde kazanılamaması sonucu, Türk Dili yükseköğretimde zorunlu ders olarak okutulmaktadır. Amacı, yükseköğrenim öğrencisinin duyduğunu ve okuduğunu doğru anlama, sözlü ve yazılı anlatım aracı olarak anadilini başarıyla kullanmaya yönelik olan dersten henüz beklenen yarar sağlanamamaktadır. Anadili öğretiminden, amaçlananlar doğrultusunda yarar sağlanamamasının nedenleri bazı sorunlardan kaynaklanmaktadır. Bu yazıda anadilinin işlevlerinden kısaca söz edildikten sonra, üniversitelerimizde anadili öğretimi uygulamasına ilişkin sorunlar, yükseköğretim kurumları, öğrenci eğitim-öğretim sorunları olarak ele alınmış ve bunların bazılarının çözüm yolları önerilmiştir.

Yükseköğrenimlerini yapan gençlerimiz, dört yılı aşkın bir süreden beri, zorunlu ders olarak anadili öğrenimi görüyorlar. Türk Dili, ilk ve ortaöğretim basamaklarında dilbilgisi ve Türkçe derslerinin yeterli ölçüde ve nitelikte ele alınması sonucu, öğrencilerin anadillerini iyi bilmedikleri gerekçesiyle, yükseköğretim ders programlarına konmuştur. Dersin amacı, Yükseköğretim Kurulu'nun hazırladığı Çerçeve Programın başında "Yükseköğretimi tamamlamış her genç, anadilinin yapı ve işleyiş özelliklerini gereğince kavrayabilmek; dil-düşünce bağlantısı açısından yazılı ve sözlü ifade vasıtası olarak, Türkçeyi doğru ve güzel kullanabilme yeteneği kazandırabilmek; öğretimde birleştirici ve bütünleştirici bir dili hakim kılmak ve anadili şuuruna sahip gençler yetiştirmek" olarak belirlenmiştir. Yine aynı Çerçeve Program içerisinde, Türk dilinin yapı ve işleyiş özellikleri ile ilgili dilbilgisi konularının yanı sıra, liselerde okutulan edebiyat derslerinin devamı olarak, kompozisyon ve retorik konularına yönelik bilgilerin verilmesi de planlanmıştır (1).

Anadili öğretiminin, yüksekokul ders programlarında yer alıp, okutulmaya başlamasından sonra geçen zaman içerisinde yükseköğrenim gören gençlerimize amaçlananlar doğrultusunda yararı olmuş mudur? Eğer olmuşsa anılan programın amaç bölümünde amaçlananlara ne derece ulaşılmıştır? Ya da beklenen yarar sağlanamıyorsa dersin öğretim sorunları nelerdir? Bu sorunların çözüm yolları neler olabilir?

Bu soruları Çukurova Üniversitesinde bir süreden beri okuttuğum ve eğitim koordinatörlüğünü yaptığım Türk Dili dersleri ile ilgili gözlemlerim ve edindiğim izlenimler doğrultusunda cevaplandıracağım. Ancak, bu konular üzerinde tartışmaya girmeden önce anadilinin insan varlığındaki, toplum ve kültür içindeki yeri ya da anadilinin işlevleri üzerinde kısaca durmak yararlı olacaktır.

* Prof.Dr.Mine MENGİ, Çukurova Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi.

(1) Sözü edilen, Yükseköğretim Kurulu'nun 10 Ocak 1983 tarihli toplantısında kabul ettiği, Türk Dili derslerinin eğitim-öğretim programı ile ilgili çerçeve programdır.

Anadilinin insan varlığındaki yeri ve önemi inkâr edilemez. Çünkü anadilimiz, öncelikle, duygu ve düşüncelerimizi başkalarına aktarmakta kullandığımız en güçlü antalım aracıdır. Toplumla ilişkimizi onun aracılığıyla sağlar; ancak onunla toplumun bir parçası oluruz. Duygu ve düşüncelerimizi başkalarına anlatma ve onunla iletişim kurma aracı olarak insan varlığındaki önemli yerinin yanısıra anadili, toplumu millet yapan birleştirici öğelerin de en önemlilerinden biridir. Ortak dil, milleti yapan bireyleri birbirine bağlar. Ayrıca, ortak bir dille anlaşılan insanlar ortak bir evreni anlama ve anlatma yolu geliştirirler. Çünkü birey ve toplum olarak kendi dışımızda var olanları onun aracılığıyla görür; onun anlama ve anlatma olanaklarından yararlanarak yorumlar değerlendiririz. Yani dış dünya zihnimize anadilimize göre canlanır, biçimlenir. Bir milleti yapan insan topluluğunun gelenek ve görenekleriyle inançlarının, değer yargılarının meydana getirdiği dünya görüşü, yaşama biçimi, toplumun kullandığı ortak dilde kendini gösterir. Diğer bir deyişle anadili, toplumların kültürlerinin aynasıdır. Anadilinin, yukarıdan beri anlatmaya çalıştığımız insan, toplum ve kültür üçlüsüyle olan yakın ilişkisi onu, dilbilimin yanı sıra psikoloji, antropoloji, sosyoloji vb. insan ve toplumla ilintili diğer bilim dallarının da ilgi alanları içine sokmuştur (2).

İnsan, toplum ve kültür bağlantısında bu denli önemli olan anadili kavrusu toplumumuzda öteden beri gerektiği gibi önemsenmemiş, ele alınmamış, üzerinde durulmamıştır. Günümüzde, yediden yetmişe birçoğumuzun dilimize yeterince özen göstermediği bilinen bir gerçektir. Bunun kanıtı ise, yazı dilinin kullanıldığı hemen her yerde karşılaştığımız çeşitli imlâ, anlatım ve kullanım bozukluklarıdır. Hemen her yaş ve öğrenim düzeyindeki insanımızın bozuk Türkçeyle yazmalarının nedenleri ise bir değil, bir çoktur. Bunlardan birkaçı: Eğitim-öğretim sistemimizdeki aksaklıklardan kaynaklanan nedenler; her gün bir başka çeşit uygulanmasıyla karşılaştığımız ve yazı dili geleneğimizde birlik sağlanmamasının önemli etkenlerinden olan imla sorunu; geçmişte ve günümüzde yabancı dillerin etkisinde dilde yozlaşmaya gidilecek ölçüde fazla kalınmış olması, sorunun varlığıyla ilgili hemen aklımıza geliveren nedenlerdir. Sözü nü ettiğimiz bu nedenlerin yanısıra daha önemli ve daha önce söylenmesi gereken bir başka neden de pek çoğumuzda anadile sevgi ve saygının olmamasıdır. Oysa anadilimize saygı gösterilmesi bir vatandaşlık borcu olduğu kadar, çağın gereklerine ayak uydurarak ileri toplumlar düzeyine ulaşmamız için de gereklidir.

Yükseköğretim kurumlarında okutulan Türk Dili derslerinin durumuna gelince; yazının başında üniversitelerimizde anadili öğretiminin gerekçesi, ilk ve ortaöğretim basamaklarında kazandırılmamış anadili bilinci ile yeterliğinin yükseköğretim basamağında kazandırılması olarak gösterilmişti. Gerçekten de bugün, yükseköğrenim gören gençlerimizden birçoğu, belli öğretim aşamalarından geçmiş olmalarına rağmen anadillerini doğru kullanmamaktadır. Öğrencilerimizin düşündüklerini, duyduklarını, tasarladıklarını derli toplu, anlaşılır biçimde, yalın olarak dile getiremedikleri, anadillerini kullanma açısından büyük boşluk içerisinde oldukları bir gerçektir. Sınav kâğıtları, ev ödevleri, staj raporları, seminer ve tez çalışmaları hatta öğrenci dilekçeleri belirgin biçimde tam ve doğru kurulamamış cümleler,

(2) Daha etraflı bilgi için bak. Doğan Aksan, "Anadili" Türk Dili, sayı 285, Haziran 1975, s.423-434. Emin Özdemir, "Anadili Öğretimi" Türk Dili (Dil Öğretimi Özel Sayısı) sayı 379-380/ Temmuz-Ağustos 1983, s.20 vö.

anlatılmak istenenle bağdaşmayan, yerine uygun düşmemiş ya da anlamları karıştırılmış kelimeler ve imlâ yanlışlarıyla doludur. Derslerde not tutma sisteminin kazandırdığı kötü bir alışkanlık sorucu ç,ş ünsüzlerinin çengellerini, i, ü,ö ünlülerinin noktalarını hiç kullanmayan, g ile ğ ünsüzlerinin ses değerlerini bir ve aynı tuttuğu için birinin yerine ötekini ya da çokçası ğ' yerine g'yi kullanan öğrencilerimizin sayısı hiç de az değildir. Kimi kelimelerin özellikle uzun olanların kimi heceleri ise kelimeyi uzatmamak için yazılmamaktadır. Sorunla ilgili olarak öğrencinin dikkati çekilmeye çalışıldığına ileri sürülen haklı özür, derslerde ve yazılı sınavlarda zaman kazanmaktır.

Yukarıda kısaca, yükseköğrenim gören gençlerimizin anadillerini kullandırmalarıyla ilgili kimi sorunlarına değindik. Gözlemlerimiz sonucu belirlediğimiz bu sorunların varlığı, konuyu ciddi bir biçimde çeşitli yönleriyle, örneğin insan ögesi, eğitim-öğretim yöntemleri, kullanılan araç-gereçler, vb. konular açısından ele almayı gerektirmektedir. Şimdi yüksekokullarımızda anadili eğitim ve öğretiminin sorunlarını bu öğeler açısından ele alarak inceleyelim, sorunlara çözüm yolları bulmaya çalışalım.

Ortak zorunlu derslerin kimilerinin, bu arada Türk Dili dersinin, yükseköğrenim ders programlarında yer almış olması bazı öğretim elemanlarının yanısıra öğrencilerin birçoğunun yadırgadıkları bir uygulamadır. Uzmanlık alanları belirlenmiş, uzmanlaşma aşamasına gelmiş gençlerimizin ilk ve ortaöğretim ders programlarında yer alan Türkçe, Kompozisyon ve Edebiyat derslerinden tanıyıp bildikleri ya da bildiklerini sandıkları kimi konularla, yükseköğrenim aşamasında tekrar karşılaşmaları, aynı konular üzerinde zaman harcamaları, kafa yormaları ilk bakışta pek çoğumuza zaman ve enerji israfı gibi gelmiştir. Öğrenci gerek ara gerekse dönem sonu sınavlarında başarısızlığı kabul etmemekte, bu yaklaşım sonucu yükseköğretim kurumlarında anadili diğer ortak zorunlu derslerin çoğunda olduğu gibi ciddiye alınmamakta, meslek derslerinin yedeğinde varlığı ile yokluğu pek bir şey değiştirmeyen ders olmaktadır. Derse kredi saati doldurmak, yoklamada var görünmek için gelmekte, öğrenci gerek ara, gerekse dönem sonu sınavlarında başarısızlığı kabul etmemekte, dersin sınav sonuçlarının mutlak surette başarılı olması beklenmekte, başarısız öğrenci "Türkçeden de kalınır mı? ya da "Yani ben kendi dilimi bilmiyorum!" vb. sözlerle şaşkınlığını ortaya koymaktadır. Kısacası dersin gereğine ve önemine inanılmakta, derse yeterince değer verilmemektedir.

Oysa, ilköğretim basamağından başlayarak, yükseköğretimde de üzerinde durulması gereken anadili çok amaçlı bir eğitim alanıdır. Anadili eğitimiyle öğrenciye, düzgün ve doğru okuma; iyi dinleme; dinlediğini doğru ve tam anlama; doğru konuşma ve doğru yazma becerileriyle; okuma alışkanlığı kazandırma amaçlarıdır. Yani anadili eğitimi, okuma, anlama, konuşma ve yazma olmak üzere başlıca dört konu üzerinde önemle durmayı gerektirmektedir. Üzerinde önemle durmayı gerektiren bu konularda beceri ve alışkanlık kazanmak ise uzun çalışmalar, tekrarlar ister. Bundan dolayı anadili eğitimi programlarındaki konular, diğer dersler gibi belli yıllarda öğrenilip bitirilecek konular değil tersine, spor gibi uzun süre alıştırmalarla beceri kazandırılması gereken konulardır (3). Bu durum, anadili eğitiminin, ilkokuldan üniversiteye

(3) Oya Adalı "Anadili Olarak Türkçe Öğretimi Üstüne" Türk Dili (Dil) Öğretimi Özel Sayısı) s.31-35, Rasim Şimşek "Çağdaş Eğitimde Anadilin Yeri" a.e. s.36-39

kadar her eğitim-öğretim basamağında yer almasını zorunlu kılmaktadır. Öyleyse, yükseköğretim programlarında yer alan Türk Dili dersi yalnızca yükseköğrenim öncesi edinilen anadili bilgi ve becerilerinin eksikliğini tamamlama amacına yönelik tutulmamalı, anadili eğitim ve öğretimi ilkokuldan üniversiteye kadar konuşulan dil üzerinde çeşitli beceriler kazandırıp, bu alanda bilinçli kişiler yetiştirme amacına yönelik güdümlü bir eğitim bütünlüğü içerisinde sürdürülmelidir.

Yükseköğrenim aşamasındaki öğrencilerimize, yazdıklarının ya da söylediklerinin yeterince anlaşılır olmadığı, başkaları tarafından daha anlaşılabilir biçimde yazmak ve konuşmak zorunda oldukları hatırlatıldığında hemen her zaman aynı özür ileri sürülür: Yani daha alâsını becermeye yetenekleri yoktur; elden gelen budur; hem yazar ya da edebiyatçı olacak da değildir... Bu tür özürler toplumda yaygın olan bir düşünceyi dile getirmektedir. Toplumumuzda yaygın olan bu kaniya göre, iyi yazma ve konuşma, gerek yazılı gerekse sözlü anlatımda karşımızdakine anlaşılır olma "Tanrı vergisi" dir; özel yetenek işidir. Ayrıca, iyi yazma ve konuşma yalnızca bu işi meslek edinmiş olanların üzerinde durmak ve başarmak zorunda oldukları bir konu, bir iştir. Oysa, şiir, öykü ya da roman yazmanın apayrı özel bir yetenek gerektirdiği, başlı başına bir sanat işi olduğu doğrudur ama, insanın düşündüğünü, duyduğunu, gördüğünü karşındakine anlaşılır bir dille sözlü ya da yazılı anlatması bir sanat olmayıp olsa olsa belli eğitim öğretim basamaklarını atlamış, dilepe özen gösteren herkesin yapacağı bir iştir.

Öte yandan aynı düşüncenin paralelinde bir başka düşünceyle öğrencilerimiz, imla kurallarına uymanın, doğru, anlaşılır cümle kurmanın, yerli yerince kelime kullanmanın yalnızca Türk Dili dersleri için gerektiğini sanmakta, konunun ilgili ders dışı başka bir alanla bağlantısını kuramamaktadırlar. Böylece anadili eğitim ve öğretiminin uygulama alanı tek bir dersin sınırları içerisinde kalmakta kullanılan dille ilgili beceriler kazandırma amacı geniş kapsamlı ve ileriye dönük olarak ele alınamamaktadır. Oysa anadiliyle ilgili bilgi ve beceriler kazandırılması, kişinin ileride, iş ve toplum ilişkilerinde duyacağı çeşitli iletişim gereksinimlerini karşılayabilme amacına yöneliktir.

Gelişmiş ülkelerin bilim ve teknolojilerine ayak uydurabilme çabasında olan ülkemizde özellikle son yıllarda yabancı dil öğretimine büyük önem verilmekte, özen gösterilmektedir. "İkinci bir dil öğrenmek ikinci bir insan yaratmak demektir" felsefesiyle dil öğrenimi üzerindeki bütün çabalar yabancı dil öğrenimine yöneltilmekte ve anadili dışında ikinci bir dili öğrenmeyen- özellikle İngilizce- kişinin mesleğinde başarılı olamayacağı görüşü toplumumuzda yaygınlık kazanmaktadır. İleri ülkeleri izleyebilmenin, mesleğimizde yükselebilmenin en etkin aracı gözüyle baktığımız yabancı dil, eğitim sistemimizde de öncelikli ve önemli bir konu haline gelmiştir. Bu nedenle gerek orta dereceli gerekse yüksekokullarımızın ders programlarında yabancı dil öğretimine ağırlık verilmesinin yanı sıra yabancı dille öğretim yapan okulların sayısında da son zamanlarda gözle görülür bir artış olmuştur. Milletlerarası ilişkilerin bu derece önem kazandığı günümüzde yabancı dil öğretiminin gereği üzerinde tartışılmaz. Ne var ki, sırası gelmişken burada yabancı dille öğretimin anadilimizin gelişimi açısından sakıncalarına değinelim. Yabancı dilin yükseköğretimde araç olarak ayrıcalık kazanması anadili bilincinin zararına olmuştur. Her şeyden önce, yabancı dil öğretimine gösterilen özen, doğal olarak anadilinin ikinci plana atılmasına hatta hor görülmesine neden olmuştur. Yabancı dil her kapıyı açan altın maymuncuk, anadili ise bilim, kültür, sanat dili olarak dünya dilleri arasındaki yeri bir tarafa, kendi toprağında kendi insanlarınca hiçbir işe yaramadığı sanılan, bir tarafa atılmış

küflü anahtardır... Öğrencinin bilim dili sayılmayan anadilini daha iyi öğrenmek, daha iyi kullanmak için çaba harcaması anlamsızdır? Öğrenim gördüğü bilim dalında yazılıp çizilmiş olanları okuyabilmesi, izleyebilmesi için İngilizce bilmek zorundadır. Gençlerimiz, birçok kavramları çoğunlukla gerektiği gibi sindirmeksizin kalıp olarak benimsemekte ve onları anadilleri içinde de kalıp olarak kullanmaktadırlar. Oysa, bilim, teknik ve sanatta ilerlemeyi diliyorsak yabancı dilde öğrendiğimiz kavramların dilimizdeki karşılıklarını bulup kullanmak zorundayız. Yoksa herhangi bir alanda yüzeyde kalan bir yabancı dil bilgisiyse kazanılanların ülke kültürüne özümlemesi mümkün değildir.

Öte yandan, anadili yabancı dil ilişkisinde bildiğimiz ama bir türlü üzerinde fazla durmadığımız bir başka konu da yabancı dil öğreniminde başarılı olmanın yolunun iyi anadili bilmekten geçtiğidir. Kendi dilinin kurallarını iyi bilmeyen, bir yabancı dille ilgili gerekli ve yeterli bilgiyi de öğrenemez.

Üniversitelerimizde anadili öğretimini olumsuz yönde etkileyen sorunlardan bir kısmı da eğitim-öğretim sorunlarıyla ilgilidir. Esas olarak dersin okutulmasına ilişkin sorunlar da diyebiliriz. Bunlar da yeterli sayıda nitelikli öğretim elemanı bulma sorunu, ders programlarına ilişkin sorunlar, dersin öğretiliş yöntemiyle ilgili sorunlar, fiziki koşulların yarattığı sorunlar vb. olarak sıralanabilir.

2547 sayılı Yükseköğretim Yasası'yla yürürlüğe konan yüksek okullarda anadili öğretimi, herhangi bir ön hazırlık yapılmaksızın diğer ortak zorunlu derslerde olduğu gibi birden bire ders programlarında yer almış ve üniversitesine göre değişen farklı uygulamalarla okutulmaya başlanmıştır. Örneğin Ankara Üniversitesinde kademeli bir uygulamaya gidilerek ders, uygulamaya konulduğu ilk yıl yalnızca birinci sınıf öğrencilerine okutulmuş, izleyen yıllarda Türk Dili dersi sırasıyla diğer üst sınıf ders programlarına da zorunlu ders olarak konmuştur. Buna karşın Çukurova Üniversitesinde ders birinci sınıftan son sınıfa kadar bütün öğrencilere aynı zamanda okutulmaya başlanmıştır. Uygulama yöntemiyle ilgili bir açıklık olmaması böyle bir çelişkili uygulamaya neden olmuştur.

Anadili öğretiminin yükseköğretim ders programlarına girmesi ortaöğretim düzeyinin üzerinde ders verebilecek nitelikli öğretim elemanı gereksinimine neden olmuştur. Üç büyük kent dışındaki üniversitelerde bu gereksinim bir süre ücret karşılığı ders veren lise edebiyat öğretmenlerince karşılanmış; daha sonra okutman statüsündeki öğretim elemanlarına dersin öğretimi devredilmiş ya da devredilmektedir.

Bilindiği gibi ders programları günümüz eğitiminin üzerinde durulması gereken önemli konularından biri; eğitimin temeli ve kılavuzudur. Öyleyse programlar yapılırken, yalnızca alan bilgisiyse ilgili konuların bilimsel ve mantıksal bağlamları içinde kalınmamalı, çağdaş yaşamın gerekleri, toplumun eğitimi felsefesi, öğrencinin düzeyine göre merak ve istekleri de gözönünde bulundurulmalıdır. Türk Dili öğretiminin anlama ve anlatma eylemini gerçekleştirme amacına yönelik olarak teorik bilgi verme ve daha çok uygulamalı çalışmaya dayalı olması gerekmektedir. Yükseköğretim süresince okutulan Türk Dili ders programları da bu amaç doğrultusunda değerlendirilerek tekrar ele alınmalıdır. Kanımızca, bugünkü programlarda bazı değişikliklerin yapılması yararlı olacaktır. Örneğin, "Türkçede yapım eklerinin yıl boyunca sekiz saat okutulması-anılan ders haftada bir saat okutulmaktadır- ya da Türkçe'de isim ve fiil çekimlerinin çerçeve programda belirlendiği gibi dört hafta okutulması" Tıp, Mühendislik ya da Fizik öğrenimi gören öğrencinin ilgisini çekmemekte, öğrenci sınıfta bu bilimsel konular işlenirken sıkıldığını her haliyle belli etmektedir. Üstelik, adı geçen konular daha çok uzmanlık

alanı dil ya da edebiyat olan öğrencinin öğrenmek zorunda olduğu konulardır. Sorun bu açıdan ele alındığında dil öğretimi ders programlarında, teorik bilgi aktarmaktan çok beceri kazandırmaya dönük uygulamalı çalışmalara ağırlık verilmesinin yararlı olacağı ortadadır. Ancak, doğru dürüst uygulamalı çalışma yapmak için de haftada bir ders saati yetersizdir.

Fiziki imkânsızlıklar derslerin verildiği derslik ve anfillerdeki öğrenci sayılarının dil öğretimi ilkeleriyle bağdaşmayacak sayıda kabarık olmasını gerektirmektedir.

Kitapçı vitrinlerinde anadili öğretimiyle ilgili yöntemleri, dilleri, konu ağırlıkları birbirinden farklı çok sayıda yardımcı kitap görmek olasıdır. Ama öğrencinin elinde, ders kitabı olarak bileceği belirli bir kitap bulunmamaktadır.

Yükseköğrenimlerini yapan gençlerimiz, anadili öğretiminin amaçları arasında yer alan ve öğrencinin coşku dünyasının beslenmesine duygu ve düşünce evrenlerinin genişletilmesine, yaşama bakış açılarının geliştirilmesine yönelik kitap okuma olanaklarından yoksundur. Kitap fiyatlarının büyük artış gösterdiği günümüzde öğrencinin ders kitaplarının dışında diğer kitaplar için harcama yapması mümkün görünmemektedir. Ayrıca, alan derslerindeki çalışmaların yoğunluğu ve yoruculuğu gençlerimizin kültürel, sosyal vb. başka uğraşlara zaman ayırmasını önemli ölçüde engellemektedir.

Buraya kadar söylediklerimizden anlaşılacağı üzere, yükseköğretimde yapılan anadili öğretiminden henüz amaçlananlar doğrultusunda sonuç alınmamıştır. Buraya kadar, yükseköğretimde anadili eğitim ve öğretiminin sorunlarını çile getirip bu sorunların kimilerine de çözüm yolları önerdik. Günümüzde, dilin anadili ya da ikinci bir dil olarak anlama ve anlatma eylemlerini geliştirecek biçimde nasıl öğretileceği konusu, üzerinde çok sayıda bilimsel çalışma ve toplantıların yapıldığı güncel bir konudur. Gerçekten de ilköğretimden yükseköğretime, anadilimizin eğitim ve öğretimi nasıl olmalıdır; hangi yöntemle okutulursa daha başarılı, daha verimli olunur konusu üzerinde önemle durmalı, araştırmalar yapmalıyız...

ABSTRACT

Due to shortcomings in teaching native language at highschool level, Turkish is being taught as a compulsory subject in university education. The course is aimed at teaching university student how to use Turkish properly and to understand correctly what he reads and hears in Turkish. Up to now, the positive result anticipated from the course has not yet been obtained. In this article, after review of the functions of Turkish, the problems encountered during its teaching at our universities are discussed and solutions to some of these problems are proposed.